

ΤΑΞΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ - ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ (και στους λακέδες τους)

Μάης του 1886 στο Σικάγο. Πραγματοποιείται μαζική διαδήλωση στην οποία συμμετέχουν 800.000 εργάτες οι οποίοι διεκδικούν το 8ωρο εργασίας, που μέχρι προσφάτως θεωρούνταν αυτονόητο. Ένα γεγονός το οποίο αποτέλεσε νίκη του εργατικού κινήματος, μια νίκη όμως βαμμένη στο αίμα καθώς πολλοί εργάτες έπεσαν νεκροί από τα πυρά της αστυνομίας ενώ άλλοι οδηγήθηκαν στην κρεμάλα.

Στο Σικάγο οι εργάτες δεν ήταν μόνο αμερικανοί, απεναντίας, οι πρωτεργάτες της απεργίας ήταν μετανάστες από τη Γερμανία - Ιρλανδία- Ελλάδα. Αυτό που τους ένωνε ήταν ο κοινός αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση που σήμαινε ατελείωτα ωράρια και καθημερινά ατυχήματα στους χώρους δουλειάς. Κοινός διότι μόνο έτσι μπορεί να αποκτήσει δύναμη και προοπτική ένας εργατικός αγώνας. Την διάσπαση αυτού του μετώπου επιδιώκουν θεωρίες που διαχωρίζουν τους εργαζόμενους σε αλβανούς, έλληνες, πακιστανούς και ότι άλλο μπορείς να φανταστείς, οι οποίες προωθούνται από τα αφεντικά και τα τσιράκια τους σκοπεύοντας στην διαιώνιση της κυριαρχίας τους πάνω μας.

Αυτοί που ρίχνουν το δηλητήριο της διάσπασης μέσα στο εργατικό κίνημα είναι και οι φασίστες με την αποτρόπαια ιδεολογία και προπαγάνδα τους. Είναι οι ίδιοι που απουσιάζουν από κάθε εργατικό αγώνα, από κάθε συλλογική διεκδίκηση. Είναι οι απεργοσπάστες, τα πρωτοπαλλήκαρα του συστήματος που σε κάθε κρίση θα υπερασπιστούν τα συμφέροντα των αφεντάδων τους. Είναι αυτοί που ποτέ δεν γιόρτασαν καμία Πρωτομαγιά. Αντιθέτως, εκείνοι που θυσιάστηκαν τότε στο Σικάγο και το Μάη του '38 στη Θεσσαλονίκη, που πυροβολήθηκαν ή κρεμάστηκαν για την κατάκτηση του οκταώρου ήταν αναρχικοί, κομμουνιστές και αγωνιστές εργάτες που είχαν βιώσει την καταπίεση στο πετσί τους και διεκδικούσαν την ανατροπή της εργασιακής σκλαβιάς. Το μόνο που πρόσθεσαν οι φασίστες-ναζί σ αυτήν την μέρα ήταν η εκτέλεση 200 κομμουνιστών στο σκοπευτήριο της Καισαριανής τον Μάη του '44. Σκοπίμως, λοιπόν, τα σκυλιά του συστήματος καπηλεύονται και παραποιούν τις ιστορικές νίκες των εργατών, ώστε να επιφέρουν σύγχυση και να χτυπήσουν έτσι την ταξική μνήμη.

Το παρελθόν μας όμως είναι αυτό που καθορίζει το παρών μας και ίσως το μέλλον μας. Οπότε, η απώλεια ταξικής μνήμης δυσκολεύει την ανάπτυξη ταξικής συνείδησης. Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν πως ο σκληρά εργαζόμενος ανταμοίβεται επαρκώς και ζει με αξιοπρέπεια, όσο και αν θέλουν να μας πείσουν πως ανήκουμε σε διαφορετικές κατηγορίες (ιδ. Υπάλληλοι, δημόσιοι υπάλληλοι, εργαζόμενοι, υπάλληλοι γραφείου, βιομηχανικοί εργάτες, ναυτεργάτες, νοικοκυρές, φοιτητές, αυτοσπασχολούμενοι, άνεργοι) η ουσία είναι ΜΙΑ. Ανήκουμε όλοι στην εργατική τάξη, δουλεύουμε σκληρά, παράγουμε τον πλούτο και **ΝΑΙ ΡΕ δεν ζούμε αξιοπρεπώς**. Όσο όμως τα παραπάνω δεν γίνονται αντιληπτά στο σήμερα, η χειραγώγηση του πληθυσμού καθίσταται εύκολη υποθεση. Αποτέλεσμα; Βρισκόμαστε αισίως στο 3ο μνημόνιο, η ανεργία φλερτάρει με το 30%, σύνταξη θα παίρνουμε στα 65 φεύγα (όποιος τα καταφέρει), ενώ σε λίγο καιρό όσοι δουλεύουν θα το κάνουν για πολύ περισσότερες από 8 Κυριακές το χρόνο. Ενώ λοιπόν η επίθεση του καπιταλιστικού συστήματος είναι ολομέτωπη και σε πλήρη εξέλιξη εμείς βρισκόμαστε σε σύγχυση απογοήτευση και αγωνιστική κάμψη φάχνοντας ατομικές διαξόδους που δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα.

Αντίθετα εκείνη την εποχή (των μεγάλων εργατικών αγώνων) περίπου έναν αιώνα πριν, οι εργάτες συνειδητοποιούσαν την θέση τους και τα συμφέροντά τους απέναντι στα αφεντικά. Έβλεπαν ξεκάθαρα την καταπίεση πάνω τους και πως χωρίς αυτούς δεν θα μπορούσε να δουλέψει κανένα σύστημα. Ήξεραν πως δεν είχαν τίποτα να χάσουν πέρα από τις αλυσίδες τους και πίστεψαν ότι μπορούσαν να ανατρέψουν τα αφεντικά και το κράτος. **Σήμερα τα χάνουμε όλα**. Μας θέλουν δούλους, τσιράκια και γλείφτες του κάθε καραγκιόζη δίχως αξιοπρέπεια με μόνο απατεινό όνειρο να γίνουμε και εμείς αφεντικά μπας και βγούμε από το βούρκο πατώντας επι πτωμάτων. Η συνειδητοποίηση της θέσης μας, η γνώση του παρελθόντος, η συλλογική αντίσταση και η αλληλεγγύη δείχνουν σε ποια πλευρά του δρόμου θα σταθούμε και θα παλέψουμε. Δεν ζητάμε περισσότερα, τα θέλουμε ΟΛΑ.

Τέρμα πια στις αυταπάτες ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες

